

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: st. sekr. sąd Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.761,13 zł (trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt jeden złotych trzynaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 marca 2022 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 311/22

UZASADNIENIE

W dniu 29 marca 2022 roku powód (...) Sp. z o.o. w G., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 3.761,13 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 marca 2022 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 18 stycznia 2022 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ samochód marki H. należący do T. N.. Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Poszkodowany zlecił naprawę warsztatowi (...)K. S. Sp.j., która miała zostać przeprowadzona na podstawie kalkulacji kosztów naprawy. Uzgodnione w umowie stawki za rbg mieściły się w przedziale stawek rynkowych. Warsztat przed przystąpieniem do naprawy sporządził kosztorys, który przesłał do zaakceptowania ubezpieczycielowi. Następnie rozpoczął naprawę nie uwzględniając zastosowanych przez pozwanego potrąceń, jako niezgodnych z treścią zlecenia naprawy, uznając, że winna być ona w całości wykonana wg zakresu i kosztów uwzględnionych w kalkulacji. W oparciu o jej treść została wystawiona faktura. Pełnomocnik wskazał ponadto, że pozwany pierwotnie przyznał odszkodowanie w wysokości 5.909,48 zł, a następnie dopłacił 5.275,88 zł, a także, że powód nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji.

(pozew k . 3-6v.)

W dniu 6 kwietnia 2022 referendarz sądowy wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zasądając na rzecz powoda dochodzoną kwotę wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że wysokość odszkodowania została ustalona szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich, w oparciu o zgromadzoną dokumentację dotyczącą uszkodzeń pojazdu i uwzględnia technologię naprawy określoną przez producenta pojazdu. Przyznane świadczenie pieniężne zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Wskazał, że poszkodowanemu była proponowana możliwość wykonania naprawy w warsztacie sieci naprawczej (...), z której nie skorzystał. Ponadto wyjaśnił, że pozwany dokonał weryfikacji faktury do wysokości średnich cen części i usług danego rodzaju obowiązujących na rynku lokalnym, przyjmując stawkę za rbg w wysokości 140 zł netto. Na okoliczność wysokości stawki za 1 rbg prac blacharsko-lakierniczych na rynku lokalnym strona pozwana wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego.

(nakaz zapłaty k. 19, sprzeciw k. 24-26v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Na rozprawie w dniu 14 września 2022 roku Sąd pominął wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego wobec nieuiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, do czego pozwany był zwany zarządzeniem z dnia 20 czerwca 2022 roku pod rygorem pominięcia czynności połączonej z wydatkami.

(pismo procesowe k. 45-49, zarządzenie k. 55, protokół rozprawy k. 93-96)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 stycznia 2022 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został należący do T. N. samochód marki H. (...) o nr rej. (...).

Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego ubezpieczyciela. (zeznania świadka E. N. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 14 września 2022 roku – k. 94, okoliczności bezsporne)

E. N., działając na podstawie wystawionego przez poszkodowanego T. N. pełnomocnictwa, zlecił naprawę przedmiotowego pojazdu firmie PARK (...) K. S. Sp.j., będącej (...) H.. W umowie zlecenia naprawy wskazano, że naprawa ma obejmować wszystkie uszkodzenia powstałe w przedmiotowej szkodzie. Jej podstawę miała stanowić kalkulacja naprawy wykonana przez zleceniobiorcę w systemie A. z uwzględnieniem stawki za rbg w wysokości 225 zł netto. Jednocześnie E. N. przeniósł na warsztat naprawczy wierzycelność przysługującą poszkodowanemu względem pozwanego z tytułu odszkodowania z polisy ubezpieczeniowej sprawcy szkody.

Na potrzeby naprawy warsztat sporządził stosowną kalkulację, w której m.in. uwzględnił stawkę za rbg w wysokości 225 zł netto.

W związku z wykonaną naprawą warsztat wystawił w dniu 21 lutego 2022 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 14.946,49 zł z terminem płatności do dnia 28 lutego 2022 roku, którą następnie przesłał pozwanemu na pocztę email.

Z tytułu przedmiotowej szkody na rzecz warsztatu naprawczego została wypłacona pierwotnie na podstawie decyzji z dnia 26 stycznia 2022 roku kwota 5.909,48 zł, a następnie na podstawie decyzji z dnia 11 marca 2022 roku kwota 5.275,88 zł.

W wiadomości email z dnia 12 marca 2022 roku powód wezwał pozwanego Zakład (...) do dopłaty kwoty 9.037,01 zł (kwota nieuwzględniająca dopłaty 5.275,88 zł) tytułem brakującej części wynagrodzenia z tytułu przeprowadzonej naprawy pojazdu.

(zeznania świadka E. N. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 14 września 2022 roku – k. 94 , pełnomocnictwo k. 10, umowa zlecenia naprawy pojazdu k. 13, umowa cesji k. 14, decyzja k. 29, k. 30, ustalenie wysokości szkody k. 33-35, z płyty CD na k. 17: faktura, wezwanie do zapłaty, korespondencja email; okoliczności bezsporne)

W dniu 25 lutego 2022 roku P. M.K. S. Sp.j. zawarł z powodem umowę o powierniczy przelew wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność uprzednio nabyta przez cedenta od poszkodowanego.

(zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności k. 15 , umowa o powierniczy przelew wierzytelności k. 16 , okoliczności bezsporne)

W naprawie samochodu marki H. (...) o nr rej. (...) użyto części oryginalnych z (...) H..

(...) przeprowadzające przedmiotową naprawę używa przy lakierowaniu materiałów marek L., AkzoNobel i S., zgodnie z ogólnymi zaleceniami producenta pojazdu, które należą do najdroższych lakierów na rynku. Lakier te są używane przez H. przy lakierowaniu samochodów w fabryce. Powyższe skutkuje wzrostem współczynnika odchylenia materiałów lakierniczych na poziomie wyliczonym przez zewnętrznego audytora. Koszty te są wyższe od zawartych w kalkulacji wykonywanych w systemie A., który automatycznie przy wyliczeniu uwzględnia także materiały lakierów nie premium, których koszt nie odpowiada realnie poniesionym kosztom lakierowania.

Zgodnie z wystawionym dla P. M.K. S. Sp.j. certyfikatem, sporządzonym na podstawie przeprowadzonego audytu, dla pokrycia kosztu wykorzystywanych materiałów (po uwzględnieniu korekty: stanu magazynu, zleceń gwarancyjnych i wewnętrznych, strat i uchybień technologicznych) zaleca się na czas ważności rekomendacji stosowanie wartości współczynnika korekcyjnego w kalkulacji A. w wysokości 134,57 zł.

Stawki stosowane przez P. M.K. S. Sp.j. są ustalane na podstawie kalkulacji zysków i strat, są odzwierciedleniem kosztów remontu, wymiany parku maszynowego, zwrotu poniesionych nakładów, wynagrodzeń pracowników oraz zysku.

(zeznania świadka R. P. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 14 września 2022 roku – k. 95, pismo z załącznikami k. 69-75, z płyty CD na k. 17: receptura lakieru, certyfikat)

E. N. zdecydował się na naprawę pojazdu w (...) H. ponieważ miał on dobre opinie. Zależało mu, aby naprawa została przeprowadzona na nowych, oryginalnych częściach. W dacie przedmiotowego zdarzenia, w obrębie powstałych uszkodzeń, samochód H. nie posiadał żadnych nienaprawionych elementów.

(zeznania świadka E. N. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 14 września 2022 roku – k. 94)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto spójne i logiczne zeznania świadków, których wiarygodność nie została podważona przez stronę przeciwną.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata,

zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 18 stycznia 2022 roku, w wyniku którego uszkodzony został samochód H. (...). Do kolizji doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę.

Odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Przy czym dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego (art. 361 i art. 363 § 2 k.c.). Reguła wyrażona w przepisie art. 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 przepisu art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl przepisu art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, że w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 roku, I Aca 685/14, LEX). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Wyjaśnienia wymaga ponadto, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. m.in. wyrok z

dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17, L.; postanowienie z dnia 12 stycznia 2006 roku, III CZP 76/05, L.), koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Wyrażając ten pogląd Sąd Najwyższy przypomniał, że w odniesieniu do ubezpieczenia OC zastosowanie znajduje zasada pełnego odszkodowania, przy czym suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Godzi się również przypomnieć, że poszkodowany jest w pełni uprawniony do naprawy rzeczy poprzez zastosowanie części nowych i oznaczonych logo producenta, a nie tzw. zamienników. Zastosowanie elementów oryginalnych pochodzących od oznaczonego producenta jest ściśle związane z możliwością naprawy uszkodzonego samochodu w warsztacie autoryzowanym przez producenta pojazdu, z korzystania usług, którego nie można w żadnym razie pozbawić poszkodowanego. Poszkodowany, w tym także poszkodowany właściciel pojazdu używanego, ma prawo wyboru zarówno miejsca, w którym zostanie przeprowadzona naprawa jego pojazdu jak i zastosowanych elementów oraz materiałów. Pokrzywdzony nie ma przy tym obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego części najtaniej (por. wyrok SN

z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64). Odmienne stanowisko skutkowałoby w zasadzie przerzuceniem częściowo ciężaru przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego na poszkodowanego. Zaś do takiego obciążenia poszkodowanego skutkami zwinionego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za tę szkodę nie ma uzasadnionej podstawy prawnej. Przywrócenie, bowiem rzeczy uszkodzonej (także używanej) do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Dlatego też, jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów oznaczonego producenta, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego,

a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. Nie budzi wątpliwości, że oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca do przywrócenia jego do stanu poprzedniego. Jest oczywiste, że ich dobór może prowadzić do pogorszenia położenia poszkodowanego. Pogorszenie takie miałyby miejsce zarówno wtedy, gdyby użyta część była pod istotnymi względami częścią gorszą od tej, która uległa uszkodzeniu, jak i wtedy, gdyby równowartość "restytucyjna" części zastępczej była niepewna. W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania za zasadne naprawę pojazdu używanego wyłącznie przy zastosowaniu tzw. zamienników, a nie części autoryzowanych z logo producenta pojazdu, tylko z uwagi na rok produkcji pojazdu, czy też przebieg. Tego typu postępowanie byłoby całkowicie bezzasadne i krzywdzące dla poszkodowanego. Co relewantne, pozwany nie wykazał w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby w naprawionym przez warsztat pojeździe były montowane zamienniki. Powtórzenia wymaga, że to do poszkodowanego należy wybór, czy zamierza naprawiać uszkodzony pojazd, a jeśli tak, w jakim warsztacie zamierza to uczynić. Nie jest on przy tym zobowiązany do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowany

w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Obowiązek minimalizacji skutków szkody musi być bowiem utrzymany i stosowany

w rozsądnych granicach i nie powinien być wykorzystywany do nakłaniania poszkodowanego by zrezygnował z realizacji przysługujących mu praw podmiotowych. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym. Sąd nie znajduje także podstaw do narzucania poszkodowanemu obowiązku uzgadniania kosztów naprawy z ubezpieczycielem, wszak powód dochodzi roszczenia

z ubezpieczenia OC, które przewiduje zasadę pełnego odszkodowania (por. wyrok SO w Łodzi wydany w sprawie o sygn. akt III Ca 35/21). Powinność taką można by rozważać w przypadku szkody likwidowanej z ubezpieczenia AC, które

z reguły określa sposób wyliczania wartości szkody.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że warsztat naprawczy naprawił pojazd marki H., z tytułu czego wystawił fakturę VAT. Jeśli w ocenie pozwanego określony w fakturze koszt naprawy był zawyżony, a stawka za rbg, koszt zakupu części zamiennych, czy też współczynnik odchylenia na materiałach lakierniczych, nierynkowe, to winien on to wykazać. Obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest bowiem udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaoferowanych przez powoda jest zawyżona, a przyjęta stawka za rbg w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty naprawy nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze naprawienie uszkodzonego samochodu. W przypadku, gdy jak w niniejszej sprawie, naprawa odbywa się w (...), a roszczenie dotyczy refundacji poniesionych kosztów naprawy, powinnością powoda jest udowodnienie, że rzeczywiście w związku

z naprawą poniesione zostały koszty w określonej wysokości. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest konieczne zasięgnięcie opinii biegłego w tej kwestii. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy

w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie

z art. 6 k.c. – ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. W realiach niniejszej sprawy to pozwany zaniedbał swoich obowiązków procesowych,

a w konsekwencji to dla niego powstały negatywne skutki procesowe. Skoro pozwany nie udowodnił, że warsztat zawyżył koszty naprawy samochodu H. to uprawnione jest uwzględnienie kosztów naprawy ze spornej faktury. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że powód składając zlecenie naprawy pojazdu, kosztorys, z którego wynika jakie konkretnie czynności naprawcze i dodatkowe zostały podjęte, ile roboczogodzin zajęły oraz jaka była ich wartość, wreszcie przedkładając fakturę opiewającą na kwotę zgodną z kwotą oznaczoną w kosztorysie naprawy wykazał, że w związku ze zleconą naprawą wykonał wszystkie te czynności oraz ich koszt. Dodatkowo w poczet materiału dowodowego zostały załączone dokumenty potwierdzające zakup określonych części oraz ich ceny. Samo oświadczenie pozwanego, że kwestionuje te koszty jest niewystarczające do przyjęcia, że twierdzenia powoda nie odpowiadają prawdzie, zwłaszcza w sytuacji, gdy oświadczenie to nie jest poparte jakimikolwiek dowodami. W realiach niniejszej sprawy niezbędnym był zatem dowód z opinii biegłego sądowego, tematyka, o której mowa, wymaga bowiem niespornie wiedzy specjalistycznej. Pozwany wprawdzie wykazał inicjatywę dowodową w tym zakresie, to jednak wezwany do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego nie uczynił tego, wobec czego wniosek dowodowy pozwanego został przez Sąd pominięty. Na sam koniec uwypuklenia wymaga, że powód nie udowodnił również, że możliwe było przywrócenie pojazdu marki H. do stanu sprzed szkody za kwotę wypłaconego przez niego odszkodowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.761,13 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 marca 2022 roku do dnia zapłaty. Przypomnienia wymaga, że niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W omawianej sprawie termin płatności świadczenia odszkodowawczego wynikał z wystawionej przez powoda faktury VAT, doręczonej pozwanemu wraz z wezwaniem do zapłaty, przy czym powód żądał odsetek od daty późniejszej (pierwotna decyzja o przyznaniu odszkodowania była z dnia 26.01.2022r.).

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł, na którą złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.